

Géczi János

Hús saját naplement

változatok

4.

a hosszúszóveg száraz avarjában
 hentergőzők
 átvilágítják az ősz
 a piros lámpás galagonyák

kopogós idő
 terrakotta alkony
 ajakrángás a gyűjtőványban

tüskébe akadva
 tüskékre szúrva
 az erdő nyara
 a galagonyafényben
 nem vagyok képes
 összegömbölyödni

21.

a falvédő mögött
szégyenkezve
mindig felébred
szállni kezd
piros nagy labdaként
fel az égit
a családi napkorong
amely jelöli
a reggelizés idejét
gyűjti a kutyaszőrt
befészkeli magát
aritmiás derűvel
a kemény lenvászonba

29.

lehúzom felengedem
a rolóra festett
másodrangú naplementét
bugyborog az eső
fröcsköl a fény
lehúzom felengedem
hártyapapírja alól
ekkor akkor is dereng
az asszonytesű város
miközben sosem velem
miközben mindig mással
a feszes viadukt alatt
néma és merev hullákkal

227.

aki pedig beesik
két sor közé s nem szabadul
mást sem csinál
csapdáját feszegeti
vérez s a véres vasakat kalapálja

horzsolt bőr kimart hús
lüktető naplemente

)asztán tény lesz

a tény fémmel megtelve
a tények trolibuszára száll
a tények trolibuszán elmegy
fémes liedet énekelve(

228

gyöngylekvár

220.

folytatni a lementét
lassan kihull lehull

az erdő egybetömörödött
a derengés lekopott belőle
igéből a cselekvés

folytatni
nem a töbi
naplementét vagy a naplemente utánt
ezt csupán ezt
a burkából kitört hasonlatot

78.

lantátirat

ébred s felkél a nap
majd lemegy
beszalad kiszalad
ismételgeti magát
morzsalékony és parázs
akár a kettészelt tojássárga
nincs módja másnak maradni
felkél lemegy
kiszalad beszalad a be
hogyan megmutassa a horizontot
annak a feszes vonalát
rézfényes sávját
előtte a lót a lovast
a súrlófényben vágózó
napszívű balassi bálintot

106.

vallassuk szét
városunkban
olyan régen feszül fölénk
innen agyonmodellezhető
ábrázoljuk az azonost
keressünk új alibit
a maradásra a távozásra
akkor amikor
amikor nem
hol erre hol arra a készenlétre
készülve aktivizálódva
olajzöld sávval bekerítetten
merülve abba nyakig

113.

megszámoltam tucat
éppen tucat árny fért bele
nem vettem hozzá a szárnyat
a szárnytő füledt homályát
a tollpuha hónaljban
a naplementéknek elég
ha árny járja át lengi be
mítosz lehet belőlük
amelyben morc fegyveres járja
a kemény lombú tölgyest
meg forrás gomba lányka
andalgás a langy alkonyatban
zizegő szalmazsák

139.

rilke naplementéjében angyal szenved
angyal akinek viszonya van
a csendes és óralaparcú idővel
ezért marad örök
ragad a szárnytolla
látszik a kézírásokban a dulakodás nyoma
a naplemente csupán kopár zsoltárdíszlet
sorvariáns vagy annak töreke
a változatok szeretnek alakoskodni

kirakni a figurákat s elpusztítani
az angyal nem képes halni egyik vörösben sem
a látvány porondján megszokottan álldigálni
bokájára hurkolt selyemszalaggal

1.

megnézem
mi lesz ha hagyom
magamat innen
mint ezer naplementéből
a fensík rétyéből a hajszint
a történelemből
a vértelített országot
kihagyni

lenyúzom a cellulózárról
a hártvás szövegbőrt
mit mondjak a fehérről
ha rajta ülök langy elefánttestén
elég-e ha nézem

79.

süllyedt
már csak a vérkörök
a szív következett
ismét új változat
amit nem fog megtanulni
verstan
melynek peremén
mint a mázas cserépén
a kukacvirág
kétindásan áthajol a disztichon
arrafelé ahol süllyed
befelé
ez következik ez

127.

e mondat olyan:
hozzáérek a billentyűzetéhez
csapkod megráz
átüt bakelitjén az áram
előtörnek belőle a szikrák
folyton kisül mint a rossz poéta
tapasztalatlan ifjú férj
mint itt
kikúszik belőle az eredeti gondolat
nem tartozik hozzám
nincs egymáshoz közünk
nem élősködik benne
senki árva

154.

a főnévben
összebújva a főnévlakóval
lakik az év
ruhaváltogató és maszkmester
nagyáriaképes mindenre tanú
megszámoltam
tucatnyi lehetőség teremődik
hogy sortól sorig húzogatva
a háromlábú széket
bámuljuk a horizont színváltását
az operettel miként leszünk határos
fentről hogyan távolodik távozik

197.

kakaóvörös az este
haránt félfekete szépia
megkötődik az alku
mi megyünk
innen oda
hol a féldoboz
állítja
egy doboz félédes nugát
nyúlunk bele
a felét együk ki
legalább

229.

a fogyatkozás alatt
 feladatot adott magának
 kilógott a percből
 zsineg a hasonlatból
 azt húzgálta
 azzal lebegtette
 komoly angyalszárnyait
 amíg a hold fele a nap felével pározott
 az ázott madárszagot érzett
 a zsineg végét tartja most is

232.

szoraktésről s a tavaszról
 mindent elfelejtett
 nem tudja ibikosz pásztor-e
 avagy gallygyűjtő cigány
 aki az ágakat baltával lecsapja
 a zúgó patak hol csörgedez
 elfoglalja magát
 cseppkövek tömött gyümölcseivel
 azokból görget alá
 szomorúan a hegyoldalról
 hajigálja a várost
 a homályos utcákba be-belök
 egy-egy bírsságra saját napvéget

273.

handzsáron jár-kele
 az isztambuli teljes sugárzású változat
 a kékmecsettől jobbra
 mindig jobbra

fegyverfény s rózsailat

274.

özvegy lépcső